

יביע אומר

בראשות הגאון רבי יגאל כהן שליט"א

גיליון מס' 306

פרשת כי תשא

מאמר השבוע

מאת ראש המוסדות הרה"ג יגאל כהן שליט"א

קשה כשאל קנאה.

פשוט השתנתה לחלוטין... יש לה מין מבט כזה פנינים כאלו היא שונאת אותי, כמעט בכל פעולה שאני עושה היא כל הזמן יורדת עלי... איני יכול להיות כך כבר... קשנסיתי לחקר מה קרה ביניהם בחדשים האחרונים, הבנתי הכל - - מה קרה שם?

אמא שלו הגרה בארץ הגיעה אליהם לבקור, והוא, שאוהב מאד את אמא שלו ואוהב לשותף אותה בכל חנייה, לקח אותה בכל יום לטיול במקום אחר, קנה לה מתנות יקרות ערך ודבר אתה בכל לילה עד השעות המאחרות של הלילה...

אתם בודאי שואלים את עצמכם - מה רע במה שהבן המסור עשה עבור אמו, הרי הוא מצוה על ידי הבורא יתברך (שמות כ, יב): "כבוד את אביו ואת אמך למען יארכו ימיו על האדמה אשר-ה' אלקיך נתן לך"... אבל צריך לדעת שיש עוד פסוק האומר: "על כן יעזב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו והיו לבשר אחד" (בראשית ב, כד)...

אם נדקדק במלים שבפסוק, נמצא שיש דברים שלא עושים יותר עם האבא והאמא אלא דוקא עם האשה. אין פונת הפסוק שאדם לא יעזר לאביו ואמו כשיבקשו את עזרתו, אלא אדרבה, הוא חייב לעזור להם מיד כשיבקשו ממנו. פונת הפסוק היא לסדר את העדיפויות...

כל בעל צריך להראות לאשתו, פעם אחר פעם, שהיא ראשונה אצלו בכל דבר וענין. אותו בעל מארצות הברית, פונתו היתה בודאי טובה - הוא רצה לשמח את אמא שלו. הוא היה צריך להראות לאמא שלו את האהבה לא ליד אשתו, ואם כבר הראה אהבה כזו או שקנה לאמא שלו מתנות יקרות, הוא היה חייב לקנות לאשתו מתנות יקרות יותר כדי לא לגרם לאשתו להרגיש שהיא נדחקת למקום שולי...

גבר שנסע לטיול עם חבריו ונהנה מאד להיות בחברתם, כשהוא חוזר הביתה אשתו תשאל אותו - 'איך היה? נהנית? אם הוא אינו מבין את דרך המחשבה של אשה, הוא יאמר לה - 'בנדאי! נהנית מאד... היינו... וטפסנו... אבל הוא אינו יודע שברגע זה היא בוחנת בלבה - עם מי בעלה נהנה יותר, עם החברים או אתה?

בעל יקר!

אסור להגזים בתאורים כמה היה לך מחויב לבית, תמיד תקדים לומר לאשתך - 'נעיתי האהובה, אין יותר כפי בעולם מאשר להיות אתך' (וגם אם המצב אינו כזה, הגיע הזמן לשנות את זה, הגיע הזמן להתחיל לעבוד ביחד כדי שנהנה זה מזה). מתוך ספרו של יגאל כהן.

אין פונתי חלילה לפגע או להמעיט מערך האשה, אבל כדי שידע איך לרומם אותה ולא לפגע בה, אנחנו צריכים להפיר את נפשנו...

הקנאה בין בני זוג היא מדה הכרחית וחשובה מאד, כי הרצון שלנו למצא חן בעיני בן או בת הזוג מראה על האהבה שיש בינינו, ורק אשה שכבר אינה אוהבת את בעלה, מונחת עליו בקלות. וכך בעל שכבר אינו אוהב את אשתו לא אכפת לו שהיא תחזור הביתה מאחר בלילה... ולכן, אף שדורך כלל קנאה בין חברים או סתם בני אדם היא מדה שלילית, אצל בני זוג היא חיובית והכרחית.

אשה מקנאה בדרך הברתה... (מגלה יג)

מלבד מה שהבעל צריך לומר בפיו לאשתו שהיא היקרה ביותר בעיניו, הבעל צריך להזהר שלא לגרם לאשתו לקנא באחרים... בעל המרבה להתנבב עם חבריו ומספר לאשתו כמה היה לו כפי לטיל אתם, לשבת אתם, לשוחח אתם, מעורר אצל אשתו את מדת הקנאה. היא חושבת בלבה - 'עם החברים שלו הוא נהנה ומאריך בשיחות, ואיתי הוא מקצר, הוא מנסה כל הזמן להתחמק ממני'.

לפני תקופה נגש אלי אברך, שאשתו כל הזמן ממרמרת ומלאה בטענות כלפיו, והוא אינו מצליח להבין מדוע. כששאלתי אותו האם הוא מפרגן לאשתו ומראה לה במלים את אהבתו אליה, הוא ענה בבטחון - 'בנדאי! כל הזמן... לאחר ברור קצר גילתי שאחורני הרקקה התארכה אצלי שבת, ואותה אחות היתה בשלבים של התחזקות בעבודת ה', ואותו אברך השתדל במשך כל השבת להקמיה לאחותו על הבגדים הצנועים שהיא לובשת, ועד כמה שהתפלות שלה משמחות את בורא עולם וכו'...

הוא לא שם לב שכל אותו זמן אשתו שומעת את אותן המחמאות ומגרישה שבעלה מעריך את הצניעות והתפלות של אחותו יותר מאשר הצניעות שלה (יכול להיות מאד שהיא לא שמה לב לכך, אלא הכל התרוצץ לה בפת מודע), ואז היא הגיבה בכל מיני טענות ותלונות. והבעל שלא ידע לאבחן את הסבה, מנסה לענות לאשתו על הטענות שלה, וכשאינו מצליח הוא מאבזבז ממנה... והסבה האמתית לכך היא - בגלל אהבתה אליו היא רוצה להיות ראשונה אצלו בכל דבר.

במהלך שהותי בארצות הברית נתבקשתי לעזר לזוג שעמד לפני גרושיו. כשדברתי עם הבעל הוא טען בפני - 'איני מבין מה יש לה גנדי... כל שלוש השנים האחרונות הכל בינינו היה בסדר גמור, והרגשתי שהאהבה בינינו חזקה יותר מכל. והנה בחדשים האחרונים היא

מאמר השבוע

הנהגות מרן

שאלות ותשובות

דוד המלך

לאשת החיל

פנינים מהפרשה

מוסר עם סיפור

פניני הדף היומי

חדר האוכל שבדרך...

03-8000770

זמני מניסה ויציאת השבת

יום	ת"א	ח"פ	ב"ש
מניסה:	17:13	17:10	17:13
יציאה:	18:05	18:02	18:05
ר"ת:	18:43	18:39	18:42

בירושלים: לנוהגים 40 דקות 16:53

הנהגות מרן

רבנו הרב עובדיה זוסק זצוק"ל

מעלתה של אמה

שחינכה את ילדיה

בשמים יש גם מדור של נשים צדקניות ההולכות מחיל אל חיל, אם בניה הולכים בדרכי התורה, הודות לחינוכה אותם, זהו "ברא מזכה אבא ואמא", כל מה שהבן עושה נזקף לזכותם.

אם הבן יצא תלמיד חכם, ההולך ומזכה את הרבים ואנשים מתענגים מדבריו וחוזרים בתשובה, איזו זכות יש לאמו! מלאכי השרת מכבדים ומנשאים אותה, ומעלים אותה לחיי עולם הבא, חיי עולם הנצח.

הלא שנינו במשנה (אבות ד, יז) יפה שעה אחת בעולם הבא יותר מכל חיי האדם בעולם הזה, אפילו חיים של נסיכים ומלכים שכל ימיהם בשמחה במשך שבעים שנה, שעה אחת בעולם הבא שווה יותר מכל חיי עולם הזה, שכר שאין מי שיכול לתארו!

"מעדני המלך"
 (מעדני המלך ח"ד).

שאלות ותשובות

מאת הרב יגאל כהן שליט"א

שאלה: האם מברכים "שהחיינו" על נעליים חדשות?

תשובה: נוהגים שלא לברך על נעליים חדשות אפילו ששמח בהן (עיין רמ"א או"ח ס"ס רכג סעי' ו, והלכה ברורה שם).

שאלה: אני בלן במקווה גברים, ורציתי לדעת אם מותר לתלות מודעה לכל מי שטובל בשבת שישלם בחול עבור הטבילה בשבת?

תשובה: מותר לעשות זאת ואין זה נקרא שכר שבת, היות ואתה לוקח את הכסף גם כן על העבודה שיש לפני שבת, וכגון נקיון המקווה וכדו', וכן על העבודה שבמוצאי השבת ולכן נחשב כתשלום בהבלעה ומותר (עיין מרן או"ח סי' רמג ואול"צ ח"ב עמ' רט).

שאלה: אני רוצה לעשות הרחבה בבית, אך לפני כן צריך להסיר כמה עצים הסמוכים לחלון החדר, אשמח לדעת איך אני מעביר אותם בשמיטה?

תשובה: לגבי העקירה העצמה של העץ הדבר מותר (שארן איסור לעקור בשמיטה), וטוב לעשות זאת ע"י גוי גם בשאר השנים (היות ויש אומרים שזה סכנה לעקור עצי פרי), אבל להעבירו למקום אחר בקרקע של יהודי אסור, ולכן יאמר לגוי שיקח אותו ויטע אותו בקרקע של גוי. ויש עוד עצה להניחו תחת מקום מקורה בעציץ שאינו נקוב ואחר השמיטה להעביר אותו לאן שירצה (עיין ילקוט יוסף שביעית עמ' רה).

שאלה: אישה שהפילה עוברת בשבוע חמישי, האם לוולד שיוולד לה אח"כ צריך לעשות פדיון הבן?

תשובה: כל עוד שלא היה לתינוק ריקום איברים (דהיינו שכבר התפתח מספיק עד שאבריו ניכרים) הילד הבא אחריו חייב בפדיון. ומרן רבינו עובדיה ביביע אומר (חלק ו יורה דעה סי' כו) כותב, שפעמים גם עד שבוע שמיני אין עדיין ריקום אברים ע"ש.

דוד המלך

מאת הרב אליהו עמר שליט"א

המלך דוד

שכנוע א - מנצחים מכל היבט

במאמר זה נתמקד כיצד דוד המלך החל לשכנע את שאול שהוא ראוי להילחם עם גוליית, וכפי שמבאר ה'מנחה קטנה' (שמואל א יז, לב) דוד המלך טען שאין לשאול מה להפסיד אם ילחם עם גוליית, מפני שאם ינצח יתלו את הכבוד במלך, שיאמרו כולם ששאול אפילו לא טרח להיענות לקריאתו של גוליית להילחם עמו, ותחת זאת שלח את אחד עבדיו הזוטרים להכות את גוליית, והנה הקטן שבבישראל ניצח את החזק שבפלישתים, ואין לך כבוד רב מזה, וגם אם דוד יפסיד מול גוליית, לא יהיה בכך כל בזיון למלכות, משום שתמיד יוכלו לטעון שדוד לא היה מיומן דיו להילחם עם גוליית, וכעת ישלחו מישהו מתאים.

גביהא בן פסיסא

כעין טענה זו מציינו בגמרא (סנהדרין צא ע"א), כאשר תבעו הכנענים (בני אפריקה) את עם ישראל לפני אלכסנדר מוקדון שארץ ישראל שייכת להם, ואף נקראת בתורה 'ארץ כנען', ואלכסנדר מוקדון ביקש את התייחסותם של חכמי ישראל לטענה, היה שם לוי שנקרא בשם 'גביהא בן פסיסא', שהיה חכם גדול, ונקרא כן על שם מראהו החיצוני שלא היה כל כך נאה,

ניסן) נהפך ליום שמחה לישראל. ונראה שאסטרטגית השכנוע של גביהא בן פסיסא להיבחר כנציג חכמי ישראל, היה מושתת על צורת השכנוע שהציג דוד המלך בפני שאול.

שאול הושש להי דוד

אך למרות דבריו המשכנעים של דוד המלך, שאול דחה את דבריו משום שסבר שאין כאן שני צדדים האם דוד ינצח או יכשל, אלא יש כאן צד אחד בלבד, והוא 'כישלון ודאי', משום שגוליית הוא איש מלחמה מנעוריו, ומיד כשיבוא דוד לקראתו, יכה אותו ויהרגנו.

לְרִכִּישַׁת סִפְרֵי הַרְבֵּי אֱלֹהֵינוּ

עִמָּר: 'מַעְבָּר לַסְּגָלָה' עַל הַזְרַע

שְׁמִשׁוֹן. 'הַמֶּלֶךְ דָּוִד' עַל סֵפֶר

שְׁמוּאֵל א. הַפְּנִסוּ ל: אופקים

בוקס או בַּנִּיד 055-67-25-138

הצאים המרכיבים את השלם

זה יתנו כל העובר על הפקודים מחצית השקל בשקל הקדש עשרים גרה השקל מחצית השקל תרומה לה' (ל. יג)
 חז"ל התקשו מדוע התבקשו ישראל ליתן דוקא מחצית השקל ולא שקל שלם (עיני בירושלמי שקלים פ"ב ה"ג)?
 הסבר מעניין לכך מביא רבנו האלשיך הקדוש בשם הגאון רבי שלמה אלקבץ זצ"ל (מחכמי ומקובלי העיר צפת, מחבר הפיטו הנודע "לכה דודי") שענין המחצית בא להורות לבני ישראל יחס אחדותם, לכל יעלה על לב איש מהם שהוא נפרד מחברו, אלא כאילו כל אחד חצי, ובהתחברו עם כל אחד ואחד מישראל נעשה אחד שלם. נתינת "מחצית", באופן שהשלם נוצר על ידי שני אנשים מישראל, מלמדת את ישראל "יחס אחדותם". כל אחד מישראל אינו עומד לעצמו, כשהוא לעצמו הוא רק חצי, ובלעדיו רעהו לא יהיה שלם. השלמות היא אך ורק על ידי ההתחברות זולת.

לפי זה, מבאר נפלא הגאון רבי רחמים חי חויתה הכהן זצ"ל בספרו "מנחת כהן" את הגמרא במגילה (י"ג ע"ב): "אמר ריש לקיש גלוי וידוע לפני מי שאמר והיה העולם שעתידי המן לשקול שקלים על ישראל, לפיכך הקדים שקליהם לשקליו". ולכאורה מה הקשר בין שקלי ישראל לשקלי המן?

אלא שבזמן המן ישראל לא היו מאוחדים, ולכן אמר המן "ישנו עם אחד מפוזר ומפורד בין העמים" (אסתר ג, ח). אסתר המלכה ידעה זאת, ולכן ביקשה ממרכי "לך כנוס את כל היהודים" (אסתר ד, טו), שבזכות שיהיו באחדות תבטל הגזרה. כשבסופו של דבר, נעשה הנס וניצלו מגזרתו של המן, קבעו חז"ל כי ביום הפורים יתנו משלוח מנות ומתנות לאביונים שמטרתם להרבות אהבה ואחווה שלום ורעות. זו הסיבה שהקדים הקב"ה את שקלי מחצית השקל לשקליו של המן, שכן מחצית השקל מורה כאמור על אחדות, וזה יבטל את גזרת המן שבאה בגין חוסר אחדות.

ובזה מסביר הגאון מוהרח"ך את המשך הפסוקים: "העשיר לא ירבה והדל לא ימעט", שעל ידי מחצית השקל, שכל אחד מרגיש חצי וצריך לחברו, "העשיר לא ירבה" ויתגאה שאינו צריך לשום אדם, "והדל לא ימעט" עצמו לומר שאינו חשוב ולא תצא ממנו שום תועלת לאחרים, כי אין לך אדם שאין לו שעה והכל צריכים זה לזה.

ומאחר שמחצית השקל מביאה לענוה וביטול המעמדות בעם ישראל, מסביר הרה"ג ר' פינחס מימון שליט"א שלכן נאמר בפסוק הקודם "ונתנו איש כופר נפשו וגו' ולא יהיה בהם נגף בפקוד אותם", שכן העניו אין ס"מ מקטרג עליו (כמ"ש מן החיד"א א ב'פתח עינים' עירובין דף י"ג ע"ב). ולכן המלים "כופר נפשו" מוטעמים ב'דרגא תביר', שעל ידי שבירת הדרגות והמעמדות, יסורו המקטרגים ויתכפרו הנפשות. עוד מבאר הרב שליט"א שמסיבה זו תרומת מחצית השקל כאן נועדה לצורך בניית האדנים שמטרתם היתה לשלב ולאחד את הקרשים.

בהקשר לכך, מספר אחד ממקורבי הראש"ל הגאון רבי מרדכי אליהו זצ"ל: עת הייתי נער בבית ספר, התפלתי בוקר אחד תפלת שחרית בבית הכנסת בירושלים עם רבי מרדכי. בסיום התפלה, ליווינו את הרב בדרכו אל ביתו, והרב נראה היה ממהר. לפתע, התקדם לעבר הרב אדם תמהוני ומוזר, והחל לצעוק עוד בטרם קרב: "הרב אליהו! הרב אליהו!". הרב עצר מהילוכו המהיר, האיר פנים אל האיש והתעניין למבוקשו.

"כבוד הרב, יש לי שאלה חשובה", פתח ואמר, "מה מברכים על תפוח?..." שאלה כה פשוטה לרב כל כך גדול, אבל הרב עשה עצמו כמהרהר בשאלה בכובד ראש, ואחר כך ענה לו באריכות: "שאלה גדולה שאלת! יש לבדוק, אם מדובר בתפוח רגיל, מברכים עליו 'בורא פי העץ'. אם התפוח במצב נוזלי, כלומר מיץ תפוחים, הברכה 'שהכל'. ויש אופנים נוספים שיש לדון בהם כמו תפוח מרוסק או תפוח מבושל הבא כקינוח..."

התרגשותו של האיש מההתייחסות המכובדת לשאלתו, ניכרה על פניו היטב, ושאר הנוכחים למדו עד כמה צריך לכבד כל אדם.

היהלום

יום שני, בעודי מקפלת כביסה, לפתע הבחנתי מבין הערימות בשרשרת האהובה עליי זרוקה על הרצפה, מיד מיששתי את מקום השרשרת והבחנתי שהיא אינה עליי כבכל יום, בכמעט שנה האחרונה אני עונדת אותה יום יום. ופתאום נתקלתי בה על הרצפה, ללא משהו שקדם לכך.. ומיד חיפשתי את.. היהלום! היהלום חסר! השרשרת זה החלק הקל, הזול, אבל היהלום האהוב, שקיבלתי לא מזמן, לא נמצא על השרשרת שגם "בטעות" נתקלתי בה. אם לא הייתי רואה אותה על הרצפה, לא הייתי מנחשת היכן היא נפלה.

בהלה אחזה אותי, התחלתי לחפש בכל הבית, כמעט חפרתי מתחת לבלטות, אין זכר ליהלום הקטן והיקר לי עד מאוד. אך ברוך השם, הוא ריחם עליי, וזכרתי להרים עיניים לשמיים ולומר: "תודה אבא!", זכרתי להבין שזה ממנו בלבד. לא הגיוני שתיפול לי השרשרת בלי שיקרה לפני כן משהו, אגב, היא הייתה שלמה, לא נקרעה ולא כלום.. והיהלום? פשוט בלעה אותו האדמה.

החלטתי שזה הזמן ליישם את מה שאני משתדלת לשמוע כל כך הרבה, וכנראה שכשאדם רוצה להתחזק באמונה מגיעים לו ניסיונות באמונה. ולכן פניתי להשם יתברך בקול ואמרתי כך: "אבא, אני יודעת שזה אתה, אין לי ספק בכך. ואני יודעת גם שזה לטובתי הניצחית. אני מקבלת את זה באהבה, אני רוצה שיעלם לי יהלום בשווי 3,000 שקל מאשר להיות חלילה בבית חולים או כל קושי אחר.. אני בוחרת בזה, אתה צודק, זה הכי טוב בשבילי בעולם ואני מקבלת את זה באהבה ושמחה בזה!"

יום למחרת, התפללתי להשם שאם זה לטובתי שאמצא את היהלום ואם לא, לא. כל בני הבית הצטרפו לחיפושם. וכלום.

לאחר מספר ימים, מצאת השם, בלי שום הכנה מראש היינו צריכים לעשות סדר באחד מחדרי הבית, באופן לא צפוי ולא מתוכנן, פשוט היינו חייבים להזיז את הארון, והנה מי נמצא שם? היהלום. בכלל לא קרוב למקום שנמצאה השרשרת. לא היינו מדמיינים שהוא שם. פשוט השגחה מהשם בלבד שבדיקו סידרנו את אותו חדר ומצאנו אותו שם... ואז קלטתי שהסיפור הזה נשמע כמו סיפורים שאני קוראת בעלונים.. שפתאום נמצא משהו שאבד כי קיבלתי את זה באהבה. אז כן, כנראה שהסיפורים האלה אמיתיים וההשגחות הפרטיות האלה מבורא עולם, הן כנשיקות של אהבה וקירבה. שמראה לך שהוא פה, קרוב מתמיד. רק שלא תמיד אנחנו פותחות את העיניים לראות אותן. יכולתי להגיד 'וואי איזה יופי נמצאתי אותך' ולהמשיך הלאה.. אבל לא, בחרתי לראות את ההשגחה הפלאית של הקב"ה. את החסדים שלו, וגם לפרסם בכדי להגדיל את שמו בעולם.

ונדע, שכל מי שמתחזק במשהו מסוים הקב"ה מביא לו ניסיונות באותו דבר - לבדוק האם הוא מיישם או רק לומד, והאם הוא יחזיק באמונה למרות הקושי ויבין שזה השם, או מיד יזרוק על אנשים או על דרך הטבע? ברגע שנעמד בניסיון, ונראה שזה ממנו, הקב"ה יעלה אותנו עוד מדרגה בעבודת השם, עוד קרבה לבורא עולם. בכדי לעלות מדרגה חייבים לוודא שאת עומדת יציב על המדרגה הנוכחית. ואין חיים מתוקים מדי מדי כמו לחיות באמונה אמיתית כנה ופשוטה, שכל מה שקורה זה הוא. ולטובה.

כדאי לכל אחת לאמץ ולהבין שכל מה שעובר עליה, זה הטוב ביותר עבורה. וגם אם נגיד את זה כל יום כל היום, תמיד נצטרך חיזוק, זה לא מין הדברים שמתיישנים.. כי יש יצר שכל העבודה שלו בעולם זה להעלים את זה מאיתנו. צריך לדעת שאנחנו בחרנו את המסלול שלנו בעולם הזה בשביל הנשמה והתיקון שלנו, ולומר בקול שאנחנו מעדיפות את זה מאשר גרוע יותר. כל אחת בניסיון שלה, במקום שלה. גם אם זה יעזור לישועה וגם אם לא, עצם האמונה והקרבה לבורא מאותו מקום, היא כל כך ענקית ומשמחת. מקרבת להשם לאין ערוך.

לרכישת הספר "תוכו רצון אהבה" מאת מחברת הטור: 0583266571

מוסר עם סיפור

מאת הרב יעקב עמר שליט"א

השודר ששנה את עורו

בפרשת השבוע מוזכר עניינו של חטא העגל, חטא חמור מאד, לאחר מעמד הר סיני, ולאחר שזכו לגילוי שכניה עצום, הפרשה פותחת "כי תשא את ראש בני ישראל דע לך שתמיד גם אדם שחוטא אם אתה רוצה לרומם אותו, להעצים אותו, רק בדרך של כבוד והערכה, במעשה הבא ניווכח ביסוד זה.

סיפר הרב אהרן טויסיג שליט"א ששמע את המעשה מהרב הרישור יהודי מלונדון שהיה נוכח במעשה.

בעיר לונדון היה אברך עשיר שיצא מבית המדרש, לאחר השיעור פניו היו

המשך מוסר עם סיפור

שמעו אדם שאומר עלי שאני אדם הגון... תמיד אמרו לי את כל ה'שבחים' ההפוכים. דע לך שבאתי כדי לשדוד אותך, כי היה לי מידע מוקדם שאתה עשיר ומחזיק בכסף גדול באותה העת, וזה היה כולל חיסול, אבל ברגע שאמרת לי את הדברים שאני הגון וכו', רציתי להוכיח לך שאני הגון, ולא רק שלא אשדוד אותך... אני גם יחזיר לך עודף".

תראו איזו עוצמה יש למילים שלנו, אפילו בגוי כזה מגושם, כל שכן שזה הבן/התלמיד שלנו שניזהר בכפל כפליים בפה שלנו לכבדו, גם כשצריך להוכיח אותו על מעשה החמור ביותר.

הגברתן שמסתובב ליד הבית הכנסת, ובוחר את פני המתפללים, הזעיקו את המשטרה המקומית, עד שהמשטרה הגיעה... לפתע אורו עיניו של הגוי... ופנה אל מיודענו האברך ואומר לו: המשקה עלה לי 16 שטרלינג. אני מחזיר לך את ה-4 שטרלינג.

האברך היה המום, ומנסה להבין מה הגוי זומם לו... ושאלו: באמת באת להחזיר לי את העודף...!?

כאן פרץ הגוי המגושם והגברתן והמסוכן בבכי נסער, והוא מספר כך: "אני כבר בן עשרים ושבע. הלכתי לבית הספר... האוזניים שלי מעולם לא

פניי הדף היומי

מאת הרב ירון מרדכי זכאי שליט"א

דין חינוך בילדים קטנים

מצות חינוך בילדים קטנים היא מצוה שמוטלת על האב שיחנך את בנו למצוות, או שזוהי מצוה שמוטלת על הילד הקטן שיקיים מצות מדין חינוך שיתחנך על ידי כך כשיהיה גדול שיהא מורגל במצוות.

וכן ישנה מחלוקת בפוסקים, האם החיוב לחנך את הילדים הקטנים הוא דוקא על האב, או מצוה זו גם מוטלת על האמא, ונחלקו איך לפרש את הסוגיא במסכת נזיר (דף כט) לדעת תרומת הדשן גם האם חייבת בחינוך ילדיה, ולדעת המגן אברהם (בסימן שמג) דוקא האב חייב בחינוך בניו ולא האם, וכן נחלקו הפוסקים אם חיוב מצות חינוך נאמר דוקא בבנים ולא בבנות או גם בבנות הקטנות, ולמעשה הגאון רבינו עובדיה יוסף זצ"ל בספריו לית חן ושו"ת יביע אומר פסק שמצוות חינוך שייכת גם באמא על בניה וגם בבנות קטנות, ואדרבא מצוי מאד שהאבא נמצא בדרך כלל רוב היום מחוץ לבית בעבודה או בלימוד, ואם כן מי יחנך וילמד את הבנים הקטנים לזהר בברכות על מה שאוכלים וברכת המזון אם לא האם.

שבת שלום!

"איזהו קטן כל שהוא לא יכול לעלות ברגליו" (מסכת חגיגה דף ב) בשבוע זה התחלנו בלימוד מסכת חגיגה, שכשמה כן היא, שעוסקת בדיני החגים ושלושת הרגלים, פסח שבועות וסוכות, אחת מהמצוות המיוחדות לרגלים בזמן שבית המקדש היה קיים היא מצות ראייה לעלות לירושלים בשלושת הרגלים ולהתראות בעזרה בבית המקדש, וכן להביא קורבן עולת ראייה, ומבואר במשנה שילד קטן שהוא פחות מגיל בר מצוה פטור ממצוה זו מהתורה, וכן בשאר המצוות אנו מוצאים שקטן פטור מלקימם.

אלא שמבואר במשנתנו שנחלקו בית שמאי ובית הלל לגבי מצוות עלייה לרגל בילד קטן, ולדעת בית שמאי אם יכול לרכב על כתיף אביו ולעלות מירושלים להר הבית חייב, ולדעת בית הלל שמקילים יותר הדבר תלוי אם יכול לאחוז בידיו של אביו ולעלות ברגליו להר הבית, ולומדים זאת מלשון הפסוק שלוש רגלים ומשמע שעולה ברגליו, ומסביר רש"י שאף שמהתורה אין ילד קטן חייב במצוה זו עד שיגיע לגיל בר מצוה, מכל מקום חכמים הטילו על אביו ועל אימו לחנכו במצוות. ופסוק מפורש הוא במשלי (פרק כב פסוק ו) "חנוך לנער על פי דרכו גם כי יזקין לא יסור ממנה", וישנה מחלוקת גדולה בדברי הראשונים במסכת מגילה האם

ניתן לכושר במחזור מיוחד את הדיסק אונקי של הרב ירון מרדכי זכאי שליט"א הכולל אלפי שיעורים, כל שיעורי הדף היומי על מסכתות הש"ס בשפה ברורה ורהיטה ושיעורים בהלכה. ליצירת קשר בפלאפון 0527630352

כמו כן ניתן להאזין לקו הדף היומי בכל שעות היממה חנם בטלפון 05559302663

מס' 770-80003

מסעדת החסד "יביע אומר"
לפי 11 שיעורי הלכה מפורסמים ורבים

מידי שבוע מתקיימת חלוקה של עשרות מוצרים, פירות ירקות, מוצרי חלב, מסתקים לילדים, מידי פעם גם עופות ודגים ועוד... לכ-700 משפחות מעוטות יכולת שהמוצרים האלה עוזרים להם להתקיים למשך כל השבוע.

בואו ותהיו חלק מהמפעל העצום הזה של עזרה לעוד משפחות במצוקה.

לתרומות חייגו: 03-8000770

מס' 770-80003

המסעדה
מסעדת החסד "יביע אומר"

יש לכם שמחה במשכחה? ברית. התונה. בר מצוה.

ידועה הסגולה לקיים סעודת עניים באותו היום לאנשים שאין להם. בתרומה של 400 ש"ח השתתפות ב"מסעדה" תהיו שותפים להאכיל למעלה ממאה ועשרים איש להצלחתכם

להשתתפות חייגו: 03-8000770

ניתן להזמין לשיעורי תורה / אזכרה ברהבי הארץ רבנים מכולל "יביע אומר" 03-8000770

נר תמיד לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל ולע"נ שושנה מזהין בת זיוה ע"ה
בתרומה של 250 ש"ח אתם שותפים בהפצת העלון ב:20,000 עותקים